

En Son Sözü Kader Söyler 4

— Mecaz Adam · 30 Eylül 2015

Bu gece ömrümün en uzun gecesiydi. Bir türlü geçmek bilmiyordu. Nesrin'in varlığı bana moral verse de, ilk kez kendimi onun yanındayken çaresiz hissediyordum. Tüm ağırlığım bir anda yok olmuştu sanki. Hastalıklı bir adam olarak yaşamak beni mutsuz ediyordu. Hemşireler ara sıra gelip serumu yeniliyordu. Fırsat buldukça serumların arkasından biraz dışarıya çıkıp geziyorduk. Daha önce hiç hastane yüzü görmemiş ben, altı ay boyunca tedavi görecektim. Ah tanrım çıldıracak gibiyim...

Gece cezaevine girmiş mahkumlar gibiydim. volta atıyordum odamda. Sabah uyandıgımda hala uykuluydum. Ama serumun tazelenmesi gerekiyordu. Zaman geçmek bilmiyordu. Nesrin yanımdan hiç ayrılmıyordu. Ailemiz hergün gelip gidiyorlardı. Annem bir kaç kez fenalaştı. Yan odada ona da serum verdiler. Daha sonra annem'in iyiliği ve benimde sağlığım için annemin bir daha hastaneye gelmemesini söyledi doktorlar. Telefonda konuşuyorduk. Annemle benim durumum. Seksenler darbesinde içeriye alınmış şark insanını hatırlattı. Görüş sırasında Türkçe bilmediği için gözyaşı ile konuşan aileyi! İlk günden sonrası bir çorap söküğü gibi geçti. Günden güne iyileşiyordum. Doktorlar bendeki bu gelişmeyi düzenli ilaç kullanmama yorumluyorlardı. Bense aşka yorumluyordum. Taburcu olmama onbeş gün kalmıştı. Hastanede tanıdığım insanlar, simasını ömrüm boyunca unutmayacağım insanlardı. Hele Nazif Abiyi. Aşkını bana anlattığında kendimi bir filmin içinde gibi hissetmiştim. Sonrasıysa koca bir hüzüdü. "Kara sevdam olan Sevil'i bir trafik kazasında kaybettim" demişti. Sonra Eşref abiyi hiç unutmayacağım. Eşyle tatlı atışmalarını izlerken kendimi bir tiyatro gösterisinde hissediyordum. Neyse ki sonu hep mutlu bitiyordu. Eşref abiyle Münire Ablaya "Ya siz sürekli didişip duruyorsunuz. Sonra da iki dakika geçmeden barışyorsunuz. Nasıl oluyor bu" demiştim. Onlarda gereken cevabı bana gülümseyerek vermişlerdi. "Kin tutma içinde evladım. Kin büyür içinde kan kusturur. Sevdiğinle tartış ama sakın onu üzecek kadar ileriye gitme. Evlilik hiç tartışmamak değil. Her tartışmayı tatlıya bağlayabilmektir" demişlerdi. Eski sağlığıma kavuşunca, ailelerimiz artık istedikleri zaman gelebilirlerdi. Annem artık sevinçten döküyordu gözyaşlarını. Babam Kadir amca ve Emine teyzeye artık bu iş çok uzadı der gibi baktı. Kadir amca "Demir oğlum sen hastaneden çıkar çıkmaz bir düğün yapalım" dedi. Nesrin ve ben mutluluktan havalara uçtuk. Ne güzel şeymiş sabır. Meyvası dinlendikçe olgunlaşan. Kalbi acıttıkça derman olan...

Sayıllı günler çabuk geçmişti. Taburcu olacaktım bugün. Hastanede çalışan herkes bana alışmıştı. Sıcak bir aile ortamı vardı. Bende onlara alışmıştım. En son liseden mezun olurken bu kadar ağlamıştım. Hastaneden çıkışı aldıktan sonra eve gittik. Annem en sevdiğim yemekleri yapmıştı. Bir güzel yedikten sonra Nesrinle İstanbul'da gezindik. Evlere dağılmıştık. O gece odamdan mutfağa giderken annemle babamın konuşmalarına istemeden kulak misafiri olmuşum. Babam "Hastanede yatma bedeli olan kırk bin liralık borcumuz silinmiş. Kim ödemiş olabilir ki hanım. Aklım almıyor" dedi. Duyduklarım karşısında şoka girmiştim. odama çekildim. Kara kara düşündüm. Sigorta karşılıyor sanıyordum. Borcumuz çıkıyor

ve onu biri çıkıp ödüyor nasıl olur dedim kendi kendime.İnternete girdim sonra. İnternette gezinirken fark ettiimde ne zamandır Facebook'a girmemişim. Bir sürü bildirimler ve mesajlar vardı. Önce mesajlara baktım. Alevden mesaj vardı.

"Geçmiş Olsun. İyileşmene sevindim. Yaptığım iyilik bedelsizdi. Avukatlarım sayesinde bana oynadığın oyunda bedel ödemedim. Senide af etmemenin sebebini yakında öğreneceksin." diye yazmıştı.

Kısa bir mesajla her şeyi anlatmıştı bana. Peki neydi bedel ödetmemesinin sebebi. Yine içinden çıkamayacağım bir maceranın içine düşmüştüm. Gelecek günler pek fırtınalı geçeceğe benziyordu. Yatağıma geçip uykuya teslim oldum. Gerçekten de insanın evi gibisi yokmuş...

Devam edecek